

CAMELEOM

SAN CLAUDE

Data apariției: Aprilie 2020 (vă salut din carantină)

Coperta: Ștefania Tănase

CAMELEOM

de San Claude

Cuprins

Confort.....	1
Orfan.....	10
Doar un coșmar.....	16
Doua vieți.....	18
„Asta-i noua ta viață”.....	23
<i>Cameleon</i>	24
Adaptat.....	26
Capul grupării Hav.....	28
Invitația.....	33
Cina cu coroana.....	34
Pregătirea.....	39
Confruntarea.....	40
Cameleom.....	43

Confort

Lumina dulce cuprindea camera suficient pentru a nu crea disconfort. Aceasta oferea vizibilitate formelor obiectelor. O bibliotecă îngrijită din mobilă lucioasă, pat comod în care încăpea o singură persoană, un birou ce nu a cunoscut praful, alături de dulapul încăpător și un scaun confortabil. Elementele din cameră erau învăluite în căldura potrivită. Nici prea slabă, cât să porți haine în plus, dar nici să îți frigă pielea. Era temperatura optimă pentru relaxare.

Scaunul din fața biroului nu era gol. Pe lângă pernele umplute cu fulgi, mai susținea și greutatea corporală a unui adolescent de cincisprezece ani. Lovi îl chema și, de cum s-a întors de la școală, ca remediu pentru oboseală, a ales cititul.

Stătea aplecat asupra cărții de pe masă, iar lumânările de lângă nu doar că aduceau lumina răpită de noapte, dar îi evidențiau și luciul părului negru dat pe spate. Cu degetele subțiri precum restul corpului, dădea pagină cu pagină în timp ce asimila cuvintele citite.

La un moment dat, băiatul s-a rezemat de spătar și și-a pironit privirea asupra ferestrei din față. Vedea drumul înconjurat de alte căsuțe la fel de modeste ca și a lui. În toate era beznă, semn că ceilalți săteni s-au pus la somn. Era și normal să doarmă, era unsprezece seara, doar erau oameni muncitori ce se trezeau devreme. Doar el stătea treaz pe ascuns și se delecta cu lectura. Dacă părinții se trezeau și îl prindeau, nu s-ar fi supărat prea tare, dar nici nu l-ar fi lăsat să continue.

Lovi devora cu auzul liniștea profundă de afară. Satul numit Vajun era sinonim cu pacea și prosperitatea. Era situat

pe insula Dava și, în mod surprinzător, nu se compara cu alte sate vecine, prădate sau transformate în taberele inamicilor. Inamicii sătenilor erau oamenii Regelui Venis, care, la comanda lui, nu doar că furau bunurile țăranilor umili, dar le furau și libertatea pentru muncă murdară.

În inima insulei Dava, la câțiva kilometri de mine, regele Venis trăiește într-un castel al luxului. Probabil, chiar acum, privește pe fereastră și se gândește la ce zone mai pot fi cucerite și la ce oameni mai pot fi transformați în sclavi. Afacerea lui dă roade datorită celor puși la muncă cu sila și, în curând, toată insula se va transforma în sediul lui. Și eu privesc pe fereastră acum, chiar dacă a mea nu are mânere de aur. Așa a gândit Lovi în timp ce își masa ochii verzi.

Un ciocănit s-a auzit la ușa camerei. Cu o mișcare ageră, Lovi a suflat peste lumânări. În întunericul format, băiatul s-a aruncat în pat pentru a pretinde că doarme.

Înăuntru a pășit mama, care purta pijamale de lână, exact ca ale lui. În mână ținea o candelă ce îi dezvăluia trăsăturile. Avea păr șaten, ochi verzi și piele cu riduri de la vârstă. Lovi își ținea ochii strânși, având doar auzul activ. Cu urechile ciulite, o auzea cum chicotește.

-Știu că nu dormi, puiule. Mirosul lumânărilor proaspăt stinse te-a turnat. Ia zi, ce făceai? a zis mama, continuând cu un surâs.

Lovi, știind că a fost deconspirat, a îndepărtat pătura și s-a ridicat din pat. Apoi, în timp ce mama lua loc pe salteaua îngrășată cu paie, băiatul a ridicat cartea, indicând titlul.

-”Adaptarea Naturală” de Căruntul Vifi. Am luat-o de la biblioteca școlii și n-am putut să o las până mâine.

Mama și-a întins degetele schimbate de vârstă și a apucat cotorul cărții. Lovi, acum întors pe scaun, privea fascinat cum femeia întorcea paginile și, în mod surprinzător,

le și miroseă. Desigur, stând la bibliotecă atâta timp, cartea nu mai îmbrățișă parfumul de „nou”.

Mama a închis zgomotos „Adaptarea Naturală” și a spus cu un ton surprins:

-Cred că este singura lucrare a Căruntului Vifi care nu a trecut de ochii mei. Pare interesantă, despre ce e, puiule?

Lovi a fost mulțumit de întrebare. Avea cu cine să împărtășească bucuria sa nocturnă.

-Este despre aventura Căruntului pe insula Nada. Acolo a descoperit ceea ce a ajuns să poarte numele de „Adaptare Naturală”. Vrei să îți spun mai în detaliu, mama?

-Cum să nu, puiule. Ce îți e acum culcarea la doisprezece sau doisprezece și jumătate noaptea!

Băiatul abia atunci a realizat cât de târziu era, dar, dacă tot a primit acordul de a povesti, de ce să nu o facă?

-Păi, pe insula Nada, care, după cum se știe, este populată doar de animale, Vifi a analizat veverițele din partea de nord. Partea de nord este cea cu solul negru ca noaptea și, se pare că vietățile i-au imitat culoarea. Exact, pentru a se putea camufla, veverițele au căpătat blana neagră ca și cărbunele.

-Interesant. Asta le-a ajutat pe toate să se ascundă de prădători. Bună adaptarea.

-Nu pe toate, mamă, a zis băiatul, bucuros ca s-a înșelat. Unele veverițe din Nord și-au păstrat blana maronie.

-Bănuiesc ca știu ce s-a întâmplat cu ele.

-Mâncate și digerate de prădătorii lihniți, a dat răspunsul Lovi. În final, doar veverițele negre au mai rămas pe insula Nada.

Mama a stat pe gânduri puțin, cu privirea ațintită asupra covorului pufos. În cele din urmă, a zâmbit cald și a spus:

-Știi ce cred eu? Cred că, pe lângă învățătura științifică, mai este și o altă învățătură. Uneori este nevoie să te adaptezi

la condițiile din jur pentru a supraviețui. Însă, eu mai cred ceva. Sunt cazuri în care mai bine ieși în pierdere decât să te adaptezi la ceva ce pentru tine înseamnă rău.

-Ce ar însemna pentru tine rău, mama?

Femeia s-a întunecat la față, iar Lovi deja putea ghici cuvintele ce aveau să treacă de buzele încordate.

-Regele Venis și pionii lui. Dacă ar ajunge la satul nostru, mai bine am muri decât să fim transformați în sclavii lui. Toate insulele știu cu ce se ocupă el și, nici în ruptul capului, nu aş putea lua parte la așa ceva.

Lovi a ținut să facă o completare cât se poate de corectă.

-Poate Regele Venis e rău dar, dacă trăiam în perioada Coroanei Lugubre? Să fim sclavii Lugubrului e de mii de ori mai rău.

Mama a tresărit scurt la auzul cuvintelor. Doar învățând la istorie despre Coroana Lugubră a trecut-o un fior la gândul că ar fi putut trăi în acea vreme. Pentru a încălzi la loc apele, femeia a afixat un zâmbet forțat, zicând:

-Vai, dar cum am ajuns de la cartea ta frumoasă să vorbim despre Venis și Lugubrul? Nu merită să consumăm cuvinte pe cei doi. La urma urmei, Lugubrul e mort de ani buni, iar Venis e puțin probabil să dea de micuțul Vajun.

„Venis e puțin probabil să dea de micuțul Vajun”.

Aceste cuvinte aveau să fie imprimate în mintea băiatului până la apusul zilelor sale. Așa străine de adevăr au fost, încât a ajuns să creadă că au fost o minciună menită să îl țină departe de crudul adevăr.

Exact atunci, un sunet strident le-a inundat urechile. Parcă a fost ceainicul ce anunța că era gata. Dar ce aveau să servească sătenii din Vajun era cel mai amar ceai.

Țiuitul, sau mai degrabă fluieratul ascuțit, a tăiat dialogul celor doi. Mama și fiul au amuțit, zgăindu-se unul la celălalt într-o consternare profundă.

-Nu e posibil... a rupt tăcerea Lovi.

Femeia s-a smucit din pat și s-a repezit asupra ferestrelor pe care le-a făcut să dispară cu ajutorul draperiilor roșii, făcute din cârpe.

-Se întâmplă, puiule! Știi bine ce te-am învățat! Doar după ce venim la tine poți ieși! a tremurat vocea mamei acum albă ca varul.

Tropăieli violente au prins viață în afara camerei. Să fie oare invadatori? Nu, omul care a trecut pragul încăperii era tatăl său. Era la fel de palid ca ea, iar șuvițele de păr negru i s-au întins pe fruntea transpirată. În ochii săi verzi se citea frica, însă și încredere de neclintit.

-Pasărea Fiuu a cântat. Înseamnă că oamenii lui Venis sunt aproape. Lovi, treci în dulap și nu te miști de acolo până nu îți zicem noi!

Lovi nu a stat pe gânduri. Nici nu și-a dat seama cu câtă viteză s-a refugiat dincolo de ușile de lemn ale adăpostului improvizat.

Lipsit de lumină, a dat să creadă că simțul auditiv i s-a amplificat, sau poate frica l-a împins în a fi atent la fiecare sunet. Își auzea părinții pășind în camera de zi, unde erau depozitate armele fiecărui sătean. Strigătul metalic și rece al pumnalelor scoase din sertar l-a înfiorat.

Mai apoi, hărmălaia din sat i-a ajuns la urechi. Zeci de bărbați și femei s-au înarmat și au ieșit la luptă pentru a se salva de teroarea invadatorilor. Părea a fi haos atât în căsuța sa, cât și pe drumurile vechi pe care a călcat de când s-a născut.

Respirația lui Lovi lovea ca un val ușile dulapului, spărgându-se într-o adiere rece ce îi atinge fața. Avea teamă

dar, în același timp, speranța nu l-a abandonat. Și-a spus ca sătenii aveau sa doboare inamicii și, într-un final, unul nu așa tragic ca moartea, vor fi nevoiți sa migreze undeva unde nu vor fi găsiți de mâna lui Venis.

În timp ce rumega ideea părăsirii pământului în care își ducea zilele, ușa căsuței s-a trântit. Însemna ca părinții s-au alăturat celorlalți la defensivă. În câteva secunde, valuri de urlete combinate cu cântecul afon al loviturilor de săbii au prins formă.

Deci, lupta inevitabilă a început. Vajun va ieși triumfător fiindcă suntem oameni buni. Universul are la inimă oamenii buni și nu îi lasă la greu. El va avea grijă ca dreptatea să fie făcută. Nu doar că vom supraviețui, dar vom fi și martori la căderea lui Venis, cel care a nenorocit atâtea vieți. Așa funcționează universul, oferă tuturor ceea ce merită. Totul va fi bine, iar eu, de aici, din ascunzătoare, sunt cu fiecare bărbat și femeie care își pune viața în pericol acum. Și-a spus Lovi, ca mai apoi să recunoască vocea brutarului vecin cu el.

„Aza, iubita mea, revino-ți! Nu pieri de sabia dușmanului! Ajutor!” a urlat acesta printre alte urlete sfâșietoare. Lovi refuza sa creadă ca Aza, cea care i-a fost bună când era mic, a fost rănită de inamic. Până la urmă, ideea că aveau sorti de izbândă s-a transformat în aburi ce se răreau. Din ce auzea afară, Vajun nu făcea față forțelor lui Venis.

Ar fi vrut sa părăsească dulapul și sa tragă draperiile. Draperiile se asemănau cu cortinele de la spectacol ce, o dată îndepărtate, aduceau privitorilor scena. Dar acesta era spectacolul sumbru, al cărui scenariu era probabil cel al tragediei. Lovi și-a amintit că nu poate ieși înainte să vină părinții, așa că a încercat cu greu să se facă comod în spațiul strâmt.

„Ordinul Varun! Executăm ordinul Varun!” răsună vocea militarului cu care tatăl său era prieten. *Ordinul Varun? Așa rapid? Deja trebuiau să evacueze satul cu toții? Însemna că părinții urmau să se întoarcă și să îl ia și pe el cu ei, ca să poată fugi departe. Inamicii au fost foarte puternici dacă ordinul a fost dat.* Glăsui vocea din cap.

Printre strigătele venite de afara, Lovi aștepta și sunetul ușii deschise, urmată de pașii grăbiți ai părinților veniți să îl recupereze. Asta doar dacă nu cumva îmbrățișau acum pământul, dăruindu-i sânge fierbinte. Aceasta imagine i-a făcut pielea de găina.

Nu a fost așa. Ușa căsuței s-a trântit, lăsând să intre vocea confruntării și găfâitul părinților. Apoi s-a închis brusc și violent.

-Du-te și ia-l pe Lovi! Eu încerc să îi rețin! tună vocea tatălui.

Lovi simțea impulsul de a lovi ușa dulapului și de a alerga în brațele mamei, căci nicăieri nu mai era protejat. Dar nu îi era permis, chiar dacă se afla la doar câteva secunde de ea.

O bubuitură feroce anunța faptul că intrarea modestei locuințe a fost spulberată. Gălăgia salutării monstruoase a armelor a intrat în scenă, în timp ce mama alerga spre băiatul speriat.

Lovi a început să tremure zgâlțâit de urletul ca de câine lovit care părea să îi aparțină tatălui.

Nu! Nu a fost tata! Dușmanul a suferit! Tata este puternic și universul este de partea lui. Imediat ajunge la mine și fugim cu mama!

Ușa dulapului s-a deschis, dezvăluind chipul murdar de sânge, luminat de torța la fel de slabă ca șansele de izbândă. Mama l-a tras afară, băiatul căzând pe covorul acum pătat de stropii roșii.

-Ieșim pe geam! A ordonat ea.

-Dar cum rămâne cu tata?

Protestul său s-a stins precum torța. A ieșit din bezna dulapului și a ajuns în alta, care nu a durat mult. La intrarea dormitorului o altă făclie s-a arătat. Era lumina ce înfățișa o persoană întunecată.

Lovi și femeia au împietrit la vederea lui. Era un bărbat înalt și bine făcut, îmbrăcat cu blana unui urs, probabil vânat tot de el. Avea ochi întunecați și adânciți în cap, iar mustața îmbibată cu sânge stătea deasupra gurii ce prezenta dinți galbeni. Pe cap purta claie de par negru, ce-i cădea pe fruntea plină de broboane de transpirație. Rânjea malefic, sorbind din privirea însetată viitoarele victime.

Dar Lovi nu a fost atent prea mult la aspectul invadatorului. Mai mult îl preocupa faptul că se zgâia la un om și un sfert, având în vedere trofeul din mâna sa stângă. În strânsoarea mâinii murdare se găsea capul unei persoane iubite. Băiatul a făcut contact vizual cu tatăl, ținut de parul jumulit.

O imagine grotească, care i-a stârnit impulsul de a-și vomita toată cina, lângă mama scufundată în plâns. Barbarul i-a decapitat părintele și l-a adus în fața familiei.

-Ești cu noi sau mori? A răcnit ucigașul.

Pentru o secundă, un nou gând a fulgerat mintea lui Lovi. „Ești cu noi sau mori?”. S-a tot zvonit în Vajun ca aceasta era vorba ce întâmpina victimele, atunci când Venis își trimitea oamenii. Se pare ca a fost adevărat. Întrebarea chiar a fost pusă.

Lovi s-a trezit din reverie când mama a ridicat pumnalul în direcția bărbatului. Băiatul urmărea înălțarea la luptă de jos, de pe covorul unde a înmărmurit.

-Mai bine murim decât sa fim sub comanda lui Venis! Nu o să fabricăm droguri pentru ca el sa trăiască regește!

Cuvintele mamei au răsunat între cei patru pereți, iar apoi și-a început atacul. În ochii băiatului, totul fost scurt. Un moment terifiant ce i-a marcat viața.

Bărbatul a reușit să îi reteze gâtul cu o mișcare. Mama s-a prăbușit ca un sac de cartofi, aflată sub mica ploaie de sânge provocată de sabia murdară. Sângele se scurgea de pe lamă așa cum i s-a scurs și viața.

Lovi s-a ridicat în picioare (a fost surprins că încă era capabil să o facă) și s-a pus pe plâns. A plâns precum copiii mici. Lacrimile fierbinți s-au amestecat cu șiroaiele de transpirație reci, toate alimentate de teroarea trăită.

Bărbatul, cu piciorul peste cadavrul proaspăt, i-a grăit, păstrând rânjetul sadic:

-Ești cu noi sau mori?

Brusc, dar și plăcut, Lovi simți căldură inundându-i picioarele (a fost inundat la propriu). Când și-a coborât ochii se zgâi la pantalonii patati de urină. A făcut pe el.

Monstrul flămând fusese satisfăcut de reușita sa. Zici că era martor la asfințitul sorbit de pe o câmpie înaltă. Era asfințitul ce îi spunea că noaptea ca un cărbune urma să îi ofere somnul odihnitor.

Băiatul a făcut câțiva pași în spate, provocând plescăitul urinei împrăștiate. *Pleosc! Pleosc!* Aceasta i-a amintit de vremurile apuse, însă nu uitate, în care mama, acum moartă, îl spăla în micul lighean. *Pleosc! Pleosc!* Tropăia el în apa rămasă.

S-a uitat în ochii monstrului și, sughițând de la plâns, a dat verdictul:

-Sunt cu voi!

Ceva timp mai târziu, Lovi avea să se întrebe dacă a făcut alegerea corectă. Va reflecta asupra celor trei cuvinte trecute de buzele tremurânde. O va face doar în miez de

noapte. Noaptea este părintele sincerității, potrivit pentru socotit alegeri. Oricum, va ști măcar cât de mult i-a fost schimbată viața.

Orfan

Soarele a apus de mult. Singura lumină prezentă era oferită de focul de tabără. Frigul sadic perfora până în măduva oaselor, lăsând loc viitoarei răceli. Foamea devora și ultima fărâmă de optimism, aducând un plus de disconfort.

Lanțul de neplăceri îl sugruma pe Lovi, care stătea așezat pe o stâncă, înconjurat de oameni buni și monștri. Nu se bucura de cărți, ca în trecutul ajuns fantomă, muncea din greu.

Făcea parte din bobocii taberei Venis Sud, deci era obligat să peticească saci. Prin obligat se înțelege că viața sa infimă depindea de munca prestată. O dată ce a ales „sa fie cu ei”, nu îi putea părăsi decât cu jumătate din trup.

Așa stătea el alături de alți zeci de boboci, bărbați și femei, toți așezați în rânduri, ca într-o sală de clasă. El era în primul rând. Pentru un moment, a lăsat jos sacul prost lucrat (A avut mult curaj să se oprească din lucru, știind sunt supravegheați de matahală) și a cuprins cu privirea peisajul.

Tabăra Venis Sud era situată în inima pădurii Davei, într-un loc special amenajat ca pomii să le ofere spațiu de desfășurare. Avea cam un kilometru lungime, iar din loc în loc se găsea câte un cort destinat atât somnului, cât și muncii.

La marginea taberei era zona pentru „Lucru la aer curat” cum o ironizau gorilele lui Venis. Aici urma să stea și

Lovi, până făcea îmbunătățiri și putea fi trimis la corturi, pentru munca ușoară.

În timp ce se uita în jur, cu sacul abandonat la picioare, o lovitură l-a întors la realitate. În stânga lui, cu duhoarea aparte, era Zevze, cel care i-a omorât părinții și îl supraveghea. I-a ars o palmă peste ceafă, care l-a trezit mai rapid ca orice cafea.

Lovi a scos un sunet ca un scheunat, însă aceasta nu-l putea emoționa pe barbar. Nimic nu putea. În timp ce băiatului i se umezeau ochii, putea să îi simtă rânjetul ucigașului de părinți.

-Boboc! Strigă victorios Zevze, la muncă sau iei foc!

Imediat a apucat sacul și papiota. Chiar dacă nu se pricepea și avea degetele ciuruite de ac, nu se putea opri. Aceasta era noua sa viață. Una grea. Îi lipseau toate. Părinții cu dragostea lor nemărginită, căsuța cu confortul îndrăgit, satul Vajun, tot. A ajuns în iadul la care nu se putea adapta.

Și-a pus capul în piept și a dat frâu lacrimilor, în timp ce peticea neconținut. Vecinul din dreapta sa l-a observat. Un băiat mai mare cu câțiva ani ca el. Îl chema Moz și în câteva zile avea să fie promovat la „Lucru în cort”.

-Băiatu’, începuse Moz scărpinându-și chelia murdară, dacă vădăștia răi că n-ai peticit bine te vor face bucăți. Ia uite la mine cum fac și bagă la cap.

Lovi și-a șters fața și l-a privit în ochi pe Moz. Era schilod, iar obișnuința sa de a sta la bustul gol îl făcea să arate precum scheletele.

-Nu vreau să fac nimic! Se enervă în șoaptă, îmi vreau trecutul înapoi. Venis și Zevze mi-au luat totul! Nu sunt făcut pentru o astfel de viață!

-Băiatu', nu mai spune ca nu ești făcut pentru asta. Dacă te aude Zevze te ucide din prima. E nebun rău de tot și îi face franjuri pe cei slabi, spuse prudent cât să nu atragă atenția.

-În fine...hai să facem cunoștință dacă tot lucrăm împreună. Eu sunt Lovi, iar tu ești...

-Moz. A răspuns laconic.

-De cât timp ești aici, Moz?

În timp ce vorbeau, se țineau de treabă și încercau sa nu facă contact vizual prea mult. În acest fel, Zevze nu îi observa.

-De juma' de an. Înainte ștergeam prafu' în castelu' lu' Venis. Da nebunu' a zis ca nu-s bun de nimic și m-a transformat în sclav. Eu zic că a fost doar o minciuna ca să mă bage la muncă și mai jėjoasă. Îmi făceam treaba bine.

Lovi l-a măsurat din priviri pe Moz, nevenindu-i sa creadă cele auzite.

-Serios? Și cum era Venis? Descrie-mi ființa oribilă care mi-a răpit totul. Nu de mult, la ora aceasta, citeam romanul lui Vifi Căruntul. Totul era perfect. Aveam o familie care mă iubea. Apoi au venit oamenii lui Venis și mi-au nenorocit viața.

Doar auzindu-se, lui Lovi iar i-au dat lacrimile.

-Pare rău, Lovi băiatu'. Cât despre Venis, era copt dupe bani. Știi și tu ce nebunii face nebunu' pentru bani.

Lovi cunoștea bine activitățile regelui Venis, așa ca și restul insulelor. Venis era vestit în toată lumea pentru drogul pe care îl producea. Drogul căutat și răspândit pe majoritatea insulelor, aducea înapoi în Dava bani frumoși. Bani care desigur, ajungeau în regatul său.

Regele se trăgea dintr-o viță nobilă, care cândva a fost iubită și apreciată de toată Dava. Strămoșii săi sprijineau satele din jurul regatului și așa și-au creat reputația bună.

Totul s-a schimbat când Venis a ajuns la tron, după moartea suspectă a tatălui. Noul rege purta în inimă ca pe cea mai mândră haină, lăcomia. Era marioneta banului, într-un spectacol trist pentru satele vecine.

Tânărul Venis descoperise în tinerețe rețeta pentru unul dintre cele mai grave droguri. Cleon se numea și crea dependență fenomenală. Drogul reprezenta un amestec de petale de cleame (Flori ce creșteau doar pe insula Dava) și sângele onorilor (insecte mici aflate în păduri).

De cum s-a așezat pe tron, Venis și-a pus la punct planul pentru îmbogățire. Soldații regatului au primit ordinul de a prăda și aduna sclavi din toate satele. Apoi, aceștia erau adunați în tabere cu scopul de a produce Cleon. În timp, sătenii ce făceau treabă bună erau promovați. Adică aveau parte de privilegii. Așa, majoritatea sătenilor ce îl urau cândva, ajungeau să îl respecte și să lucreze cu mai mult spor.

Zevze a capatat viața de sclav când era mic. L-a detestat pe Venis, dar, fiindcă s-a supus și a lucrat conform așteptărilor, a primit rangul de Lider al Taberei. În timp, Zevze și-a uitat trecutul și a devenit cel mai loial om al regelui.

Cum era de așteptat, rețeta cleonului a cunoscut și ochii altor persoane, care s-au transformat în inamicii regelui. Gruparea Hav, foști slujitori ce i-au furat rețeta, reprezentau concurența lui Venis. Hav trăiau în Vestul Davei și nu aveau rețineri când venea vorba de atacuri asupra fostului stăpân.

Scopul principal al regelui consta în îndepărtarea Havului și transformarea Davei într-un laborator de cleon. Foarte important, printre defectele lui Venis nu se număra și neîndeplinirea scopurilor.

-Vine Zevze! Șuieră Moz. Continua să lucrezi.

Lovi, străin de munca practică, își vedea de peticitul eșuat. Brusc, simți respirația caldă și putredă rostogolindu-se în

ceafă. Schelăcăitul metalic a prins formă în spatele său, iar următoarea mișcare „Zevzeiană” i-a congelat sângele.

Ceva rece i-a atins lateralul gâtului. Era pumnalul lui Zevze, care se juca cu limitele fricii sale. Lovi nu tresări brusc, ca tăișul sa nu îl „marcheze”. În jur domnea liniștea, păstrată de când a început lucrul.

Când credea ca Zevze doar se joacă cu prada, lama l-a brăzdat superficial, totuși lăcrimând sânge. Lovi, actorul prost, imediat a încercat să mimeze plânsul, sperând că atacatorul va crede că și-a îndeplinit dorința. Dar chinul abia a început.

Zevze s-a poziționat în fața sa, privindu-l de sus. Moz își vedea de ale lui, încercând să tragă ușor cu ochiul.

-Sclavu' Vajun, ce-i asta aici? Ridică matahala sacul. Arată ca fața ta de prost! Ia să vezi la ce e bun sacu' ăsta ordinar. Zise Zevze scărpinându-și mustața murdară.

Lovi înghiți în sec, așteptând următoarele cuvinte. „E bun de aruncat la gunoi” „e bun de ars” „e bun de nimic”, acestea erau doar câteva dintre variantele așteptate.

Dar bruta din față nu se dădea în vânt după dialog. Forța fizică făcea cât tot dialogul la un loc.

Acesta a scuturat puțin sacul, adică noua sa armă. Apoi, l-a tras pe capul băiatului, anunțând „stingerea”. Lovi se zbătea căutând oxigenul pe cale de dispariție acum. S-a zbătut un minut aproape, Zevze ținând strâns sacul. Râdea cu furie și îl lovea cu pumnul liber în cap.

Lovi se aștepta ca cei din jur (sau măcar Moz) sa intervină. Dar nu, liniștea mormânt și-a păstrat chipul. De parcă nimic ieșit din comun nu se petrecea.

Zevze l-a smucit puternic pe băiat. Lovi a fost aruncat la marginea rândului, pe pământul moale.

Nu o să mă omoare. Universul este alături de cei buni și va avea grijă de mine. În curând voi scăpa din tabără. Poate

voi găsi oameni care să mă iubească precum părinții. Tare îmi e dor de părinți și de căsuța noastră. Totul va fi bine. Universul este de partea mea.

O lovitură în stomac l-a făcut să se zvârcolească. Hainele sale au căpătat modelul „solului noroios”, iar durerea simțită a dat trecere liberă vomei. Lovi a vomitat în sacul în care îi era captiv capul. Voma i s-a împrăștiat pe față, făcându-l să nu mai vadă absolut nimic.

Sacul i-a spus „adio” băiatului. Noaptea, parcă mai luminoasă ca înainte, i s-a întors în fața ochilor. În sfârșit a fost eliberat de materialul ce îl sufoca.

Zevze a aruncat sacul într-o parte și l-a ridicat de bluză pe băiat. Abia atunci a realizat Lovi cât de înalt era Zevze față de el. A ajuns la câțiva centimetri de chipul ucigașului de părinți. Îi simțea duhoarea mult mai accentuată, provenită din gura plină de dinți putreziți.

Ochii însetați de durere l-au fixat. Nasul purtător de cicatrici inspira ca un taur nervos. Buzele nu mai schițau nimic, stăteau încordate. Sprâncenele stufoase au luat forma „Nu e de bine”. Lovi știa ce urmează.

-Bagă la capu' tău mizerabil. A zis la început încet, începând să crească volumul. Dacă nu faci cum trebuie ce-i de făcut, îți rup mâinile și te bat cu ele. Apoi, îți rup și capul ca să îi saluți pe jechoșii tăi de părinți. Ce mi-a mai plăcut sa le fac felul!...

Ultima propoziție a fost spusă ca pe o amintire plăcută.

Valul de furie l-a cuprins și pe Lovi. Așa cum atârna ținut de barbar, voia sa îl scuipe în ochi. Ba nu, sa îl muște de obraz. Ba mai mult, sa îi sfâșie gâtul, punându-i capăt zilelor. Dar nu putea, era prea slab.

-Nu vă voi mai dezamăgi. Abia a reușit să șoptească băiatul.

-Asta voiam să aud, nemernic mic. Acum treci la loc și bagă mare. Într-o oră vă aducem la toți saltele și treceți la somn. Hai! Marș și fă cum trebuie! Te sparg dacă nu!

Lovi s-a întors la locul său, în timp ce Zevze se îndepărta. Încă avea vomă pe față, dar nici să o îndepărteze nu mai simțea nevoia. A fost înfrânt. A pierdut totul. Acesta era iadul în care nu merita să ajungă.

-Lasă Lovi, începui Moz, tot ce-i rău trece. Dă-i tare aici și o să te transfere la corturi unde e mai cald. După, poți spera doar că nebunu de Venis o să alunece și o să cadă de la balconul scump. Atunci vom fi liberi cu toții.

-Nu o să aștept să cadă de la nici un balcon, Moz. Poate într-o zi eu o să-l ucid. Merită din plin și, universul mă va ajuta.

Doar un coșmar

Și-a deschis ochii. Vedea tavanul alb ce era luminat de primul zâmbet al soarelui. Patul confortabil îl invita la o altă excursie în lumea somnului, însă nu mai voia să doarmă vreodată.

Dacă știa că somnul este cărarea spre astfel de coșmaruri, prefera privarea de odihnă. A visat ceva oribil. A visat că satul Vajun a fost atacat de oamenii lui Venis, ca în final părinții să moară, iar el să fie transformat în sclav. Ceva oribil ce nu avea să se întâmple niciodată.

Lovi s-a dat jos din pat, ademenit de mireasma răspândită în căsuță. Mirosea a prăjitură cu Sosun, fructul popular în sat. Cu cât se apropia mai tare de ușa camerei, cu

atât se accentua mai tare mirosul. A deschis ușa, gășind în prag oamenii cândva pierduți într-o realitate falsă și sumbră.

Tatăl, cu părul vâlvoi și, mama mult mai aranjată, îl așteptau cu prăjitura în brațe. Da, era cu Sosun. Parfumul dulce înțepător al fructului i-a șoptit nasului: „Suntem prieteni vechi”.

-Mamă, tată, am avut un coșmar orib...

-Lasă astea, puiule, îl întrerupse mama energică, este ziua ta! Nu există cuvântul „coșmar” într-o asemenea zi!

Tatăl a aprobat răsând.

Lovi privi puțin în gol, rumegând visul avut. A fost un coșmar, dar doar atât. Nimic rău nu s-a petrecut. Ba mai bine, era și ziua lui de naștere. Șaisprezece ani de zile frumoase în satul Vajun!

-Ai dreptate, mamă! Să îmi puneți și lumânări, că doar nu suflu frișca de pe ea.

-Era să și uit! se scotoci tatăl în buzunarul halatului, uite aici!

A scos două lumânări. Erau lumânări de înmormântare, ceva ciudat. Lovi a fost surprins câteva momente, până să își dea seama că magazinul de produse aniversare a fost închis de mult timp.

Lumânările au fost înfipte în prăjitură, perforând stratul de frișcă ca pantofii când se adâncesc în zăpadă.

Mama a luat chibritul și le-a aprins.

-Pune-ți o dorință, puiule! a zis ea.

-Hai, fiule. Dorește-ți ceva frumos!

Lovi se apropie cu capul de lumânări. Căldura emanată de ele îl liniștea. Așa îl liniștea și dorința conturată în minte.

Voia ca nimic să nu se schimbe. Voia să aibă părinții sănătoși și alături de el. Să aibă un acoperiș primitiv pe care să îl numească din toată inima „acasă”. Își dorea ca satul să ducă

în continuare o viața prosperă. Locuitorii Vajunului erau oameni buni și meritau doar lucruri bune.

De asemenea, spera ca dacă tot nu poate muri Venis, măcar sa nu le găsească satul. Nu voia ca visul să devină realitate.

A suflat lumânările și, o dată cu ele și-a suflat și părinții. Cei doi s-au prăbușit pe parchet împrăștiind prăjitura peste tot. Bucățele de sosun roz se rostogoleau pe lângă cei doi.

Băiatul a strigat. Nu fiindcă a văzut ce a văzut, ci fiindcă în interiorul său știa că sunt morți. Coșmarul contamina realitatea. Exact când credea că nu este posibil.

Din spate s-a auzit ceva lovind parchetul. Lovi s-a întors și printre lacrimile din ochi a zărit o coroană din aur. O recunoștea. Toată Dava o știa.

Coroana, ca într-un acces de furie, a început să se înroșească. Era fierbinte, incandescentă chiar. Desigur, parchetul și covorul au luat foc. Flăcările se ridicau ca un monstru înfometat. Au cuprins întreaga cameră, și pe Lovi.

Hainele lui s-au aprins și striga. Striga din toți plămânii, doar fiindcă cunoștea adevărul. Flăcările nu aveau sa îl transforme în scrum și atât. Aveau sa îl prefacă în pionul lui Venis...

Doua vieți

A fost doar un vis. Un coșmar din care Lovi a ieșit cu ajutorul loviturii de picior a lui Zevze. Zevze l-a trezit din somn cu „șutul îți salută pieptul” fix când ardea în vis. Mai târziu, Lovi s-a gândit că poate lovitura încasată a fost

binevenită, având în vedere flăcările ce îl topeau în împărăția somnului.

Întunericul de afară făcea aproape invizibile toate persoanele ce dormeau fără adăpost, precum și Lovi. „Șmecherii” se bucurau de corturi, doar bobocii se odihneau pe saltele jerpelite, cu toții având pături improvizate din sacii peticiți.

Lovi, trezit de lovitură, îl privea de jos pe Zevze. Arăta la fel de înfiorător ca întotdeauna, dar acum avea ceva schimbat. Băiatul și-a dat seama imediat despre ce era vorba, fiindcă a citit mult despre drogul Cleon.

Zevze arăta rupt de realitate, acesta mai mult privind prin Lovi. Ochii săi lăcrimau abundent, ca ploaia torențială. Lăcrimarea era unul dintre efectele cleonului, pe lângă halucinațiile puternice.

Oare Zevze mă vede altfel acum? La cât de cleonat arată...cred că mă vede colorat, în ciuda întunericului de afară. Dacă pentru el acum e zi? Sau dacă m-a lovit crezând ca sunt o simplă piatră? Dubios drogul ăsta.

-Jegosu', scoală că ai ceva de făcut! Încearca Zevze să țipe chiar dacă substanța i-a slăbit vocea.

În afară de Moz care dormea lângă Lovi, nimeni nu s-a deșteptat. Moz, încă buimac, și-a închis ochii la loc în speranța că Zevze nu îl va pune și pe el la muncă. Orice muncă ar fi fost.

-Dar sunt obosit...protestă Lovi știind ca este în zadar.

-Sunt cleonat de nu mai știu de mine. Un nimeni trebuie să păzească cortul cu cleame cât eu mă duc în pădure. Doar așa îmi revin. Acum marș până nu te strivesc, gândac împuțit!

O lovitură mult mai acerbă ca cea primită în piept. Băiatul era epuizat peste măsură. Nu se simțea în stare să

vegheze cleame în toiul nopții. Urma să adoarmă la loc în orice moment, iar Zevze să îl distrugă.

-Mă duc acum... șopti Lovi ridicându-se îmbufnat.

-Ai pumnal în cort. Dacă apare un invadator îl faci piure. Dacă nu, te fac eu piure. Mai adăugase Zevze.

Zevze a trecut de grupul bobocilor și s-a afundat în pădure. Înainte ca Lovi să înainteze către cortul cleamelor, auzi vocea lui Moz:

-Băiatu' Lovi, ai grijă. Dacă este furată chiar și o petală de cleamă, te va arde pe rug.

Lovi înghiți în sec și își văzu de drum.

A ajuns în cortul cleamelor în câteva secunde. Era cel mai mare cort, în care stăteau zeci de saci plini de petale albe. În colțul cortului era și patul, pe care se odihnea pumnalul de care a auzit. Pumnalul vechi și murdar nu putea fi prieten bun cu Lovi. Băiatul nu avea puterea de a lua viața cuiva, chiar dacă era nevoie.

S-a așezat pe marginea patului. Cum stătea și contempla sacii, somnul îi șoptea vorbe calde despre liniște și odihnă. Ușor ușor, cortul luminat de candelă a început să se întunece și, a dispărut complet.

Noapte afară, noapte sub pleoape. Dar, pe lângă greierii din noapte, se mai auzea ceva. Era foșnetul ce nu avea legătură cu natura. Lovi și-a deschis ochii. Nu trebuia să doarmă, dar somnul l-a răpit mai ceva ca Zevze când i-a răpit părinții.

Stătea tolănit în pat, cu pumnalul încă în mână (bine că nu s-a tăiat). Vedeza sacii, restul cortului și, pe încă cineva. Semăna cu un copil (sau poate un adult foarte scund). Acesta stătea în genunchi deasupra unui sac deschis. Mirosea petalele, probabil ca să se convingă că erau proaspete.

Pelerina neagră și gluga trasă pe cap îi ofereau aspectul unui mic demon venit să facă rău cât nu era văzut. Dar era privit de Lovi, a cărui treabă era să păzească sacii de hoți.

Trebuia să acționeze rapid. Trebuia să ridice pumnalul și să se miște ca felina. Dintr-o lovitură putea să îlucidă pe invadator.

Pe cine păcălesc? Sunt un fricos. Nu am curaj nici să mă uit urât la el, deci cum să îlucid? Nu pot curma vieți așa ca Zevze. Nu pot să am pe conștiință așa ceva. Îmi e prea greu să îi iau viața de parcă aş lua mere din pom. Mai bine mă fac că dorm și îl las să fure. Ba nu, ori îl omor, ori mă omoară Zevze.

Decizia a fost luată. Lovi a sărit din pat. În nici o secundă avea pumnalul la un centimetru de gâtul hoțului. Hoțul era copil, cu câțiva ani mai mic ca el. Pe sub glugă i se vedea fața murdară și cuprinsă de cicatrici.

Hoțul a înlemnit. Îl privea pe Lovi mestecat de groază. Totuși, nu pentru mult timp. Pe fața micului furăcios a prins contur zâmbetul ce spunea „e ziua mea norocoasă”

Normal că s-a speriat doar la început. Lovi nu îi inspira frică. Pe lângă faptul că îi tremura pumnalul în mână, arăta de zici că a văzut o fantomă. Își mușca buza și transpira ca la saună. Era clar. Lovi s-a panicat.

De ce rânjește așa? Vai, și-a dat seama că sunt un laș ce nu ar răni nici o muscă. M-a mirosit. Atitudinea mea m-a dat de gol. Arăt ca porcul la tăiere. Zici că hoțu ăsta mic îmi ține lama la gât, nu eu.

-Știu..Știu de ce...ești aici, se bâlbâi Lovi. E..Ești din Gruparea...Ha...Hav. Lasă sacul...sau...

-Sau ce? Își lărgi zâmbetul băiețelului. O să îmi scoți mațele și mă vei sugruma cu ele? Știi bine că nu ești în stare. O simt. Nu ești făcut pentru viața asta, neinițiatu-le.

-Îți tai gâtul chiar acum! vru să strige Lovi, însă doar se puse pe plâns.

-Taie-mă. Am doar cuțitu amărât la mine. Nu mă pot apăra. Hai, plângăreț! Fă o baltă de sânge! Îl ocări băiețelul.

*E mai mic și mai slab ca mine. Trebuie să îl omor.
Dacă aş avea puterea...*

-Nu...nu te mișca! Ești...un hoț din Hav...și nu poți fura de la noi!

-De la voi? Poate de la ei. Ordinaru' de tati al meu, adică Zevze, te va face terci după ce scap cu doi saci de cleame. Zise băiatul răutăcios.

Apoi, acesta se ridică confident, știind că tăișul ce tremura nu avea să îl omoare. Ținea în ambele mâini câte un sac plin și se îndrepta spre ieșirea cortului.

Lovi îl urmărea cu pumnalul la gât, chiar dacă nu putea să îl folosească. Doar de o lovitură era nevoie...doar una. O mișcare de pumnal și scăpa de intrus. Dacă ar fi fost în stare doar...

-Pustiu', tu nu ești ucigaș. Ești slab. Ai fost luat dintr-o familie bună în care ai crescut cu tot ce ai vrut. Se vede că nu ești făcut pentru noua viață. Te-aș putea omorî acum, însă vreau sa îl las pe tâmpitu de tatăl meu să o facă. O să fie așa nebun...

Hoțul s-a oprit la intrarea cortului pentru a savura amărăciunea lui Lovi. Se hrănea cu ea, precum Zevze. Așa tată, așa fiu. Apoi, acesta a ieșit. A fost întâmpinat de armăsarul său camuflat în noapte.

Încă în cort, Lovi bocea. A eșuat. Nici măcar nu putea striga ca cineva să se trezească și să se ocupe de intrus. Cum a spus și copilul: „slab” „nu ești făcut pentru noua viață”.

Hoțul s-a urcat pe șa, alături de cei doi saci. Se zgâi la Lovi adăugând o ultimă replică crudă:

-Asta e...nu toți supraviețuiesc. Cei puternici reușesc. Cei ca tine o mierlesc. O moarte îngrozitoare îți urez! A spus el și a dispărut cu armăsarul în pădure.

L-a privit cum s-a evaporat printre copaci fără să facă nimic. De fapt, a făcut ceva tipic lui. A căzut în genunchi cu fața în palme.

Sunt pierdut la fel ca sacii! Zevze se va întoarce și va sesiza lipsa lor. Asta e sfârșitul meu! Adio viață!

„Asta-i noua ta viață”

Zevze s-a întors și a aflat cele întâmplate. Atunci a eliberat valuri de suferință ce nu puteau fi stăvilite de digul băiatului. Lovi nu și-a găsit sfârșitul așa cum se aștepta, dar nici departe nu a fost.

Mai întâi a fost târât de Zevze departe de tabără, tocmai în pădure. Lovi a fost bătut minute și minute în sir. Atunci a aflat băiatul cât de violent te poate face cleonul și ce putere îți dă.

Bătaia a fost masaj pe lângă ce a urmat. Zevze a decis că vânătăile lui s-ar asorta cu ceva mult mai oribil. Cu briceagul a făcut rost de un trofeu proaspăt. O mare parte din obrazul drept a lui Lovi. Ca un bucătar însetat de sânge, i-a curățat fâșia de carne, rămânând în urmă o adâncitură scaldată în roșul trandafirilor.

În timp ce lacrimile lui Lovi se contopeau cu stropii de sânge fierbinți, Zevze se asigură că înfige teama în el mai tare decât a făcut cu briceagul.

-Dacă până mâine nu ești ca cealaltă lume, i-a zis Zevze turbat de mânie, eu mă jur pe tot Cleonul din mine că îți tai și mâinile și picioarele și gâtul și tot! Cum naiba să ne fure un mocofan ca ăla?! Bă! Jigodie! Asta-i noua ta viață! Fie îți faci față, fie te-ai dus! Mâine te întorci în tabără alt om!

Zevze, spre norocul și ghinionul băiatului, a decis să îl abandoneze în pădure. Era frig și, focul ce mocnea deasupra obrazului nu îi oferea căldură.

Cameleon

Lovi dârdâia la marginea unui pom. Stătea ghemuit pe solul frate cu înghetuș. Cum era obiceiul din ultimul timp, și-a permis să plângă. Dar ce îi treceau dincolo de ochii verzi erau cele mai amare lacrimi. Când îi atingeau buzele începea să se îndoiască de faptul că sunt sărate.

Suferea. Suferea cum nu și-a închipuit că o să o facă vreodată. De când Vajun s-a intersectat cu Venis, viața sa a devenit sinonim cu suferința. A ajuns un nimic, scufundat în cel mai rece ocean.

Intre el și trecutul fericit stătea un zid de sticlă. Mai degrabă oțel transparent, căci nu avea cum să-l spargă. Prin zid vedea băiatul de cincisprezece ani, avid după iubire și cunoaștere. Alături de el erau părinții a căror dragoste tindea spre infinit. Zilele la școală, aniversările, sărbătorile, prima sa dragoste, toate au rămas dincolo de zidul impenetrabil. Dacă viața însemna o poveste, Lovi a ajuns la capitolul ce a decis că genul ei este „drama”.

Printre firele de iarbă înțepenite de frig, o lumină roșiatică i-a atras atenția. Știa ce este. Lumina fosforescentă închisă în micul flacon era dată de drogul cleon. Nu a mai văzut-o până atunci. Arăta așa ademenitoare, fiindcă știa ca ea i-ar putea fi călăuza în bezna din suflet.

I-a căzut lui Zevze. Dacă nu s-a întors după doza de cleon, înseamnă că a uitat de ea. A dispărut din memoria sa scurtă, dar eu nu pot să mă întorc pe o parte și să o las să-mi părăsească și mie memoria. Așa tentantă, așa la îndemână. M-ar face fericit pentru câteva ore. Aș sparge zidul și m-aș întoarce la ceea ce am fost cândva. Doar cleonul m-ar putea vindeca.

Ochii îi sclipeau atrași de lichidul roșu ca rana de pe obraz. Nici nu realiza cum se apropie târâș de ea. Când a ajuns la câțiva centimetri, flaconul cu lichid s-a dublat. Aceasta a crezut la început. De fapt, altceva tot de culoarea macilor a apărut lângă drog. Era roșu, însă nu fosforescent. Lumina drogului dezvăluia musafirul neașteptat.

Era un cameleon. O vietate foarte rară pe insula Dava. Vifi Căruntul spunea ca este pe cale de dispariție chiar. Și totuși, norocul a făcut ca reptila să-și facă apariția.

Lovi a citit mult despre cameleoni. Mereu a fost fascinat de darul lor de a se camufla pentru a face față prădătorilor.

Cameleonii sunt o paletă de culori din care știi să aleagă la momentul potrivit. Buni supraviețuitori, cum eu nu o să fiu vreodată. Aș vrea să pot fi cameleon. Să afișez culoarea noii mele vieți pentru a-i rezista. Cum a făcut și Moz. S-a adaptat condițiilor și în curând va lucra în cort. Vreau să fiu cameleon...

În acel moment, totul s-a schimbat. A înțeles că poate fi cameleon. Dacă voia, avea capacitatea de a se adapta la viața

mizeră. Se simțea în stare să ia asupra sa culoarea necesară. Dacă ar fi fost o culoare care să-i descrie noua realitate, cu siguranță ar fi fost negrul. Dar putea să-și însușească culoarea așa cum și alții au reușit și, uite că au supraviețuit.

Obrazul rănit avea nevoie de îngrijire, iar soluția mișuna tiptil sub ochii săi. A scos briceagul din buzunarul robei murdare primită în tabără. Foarte agil, a înfipt lama în capul cameleonului, deschizându-i ușa către tărâmul morții. Animalul mort a ajuns în mâna băiatului ce s-a așezat în genunchi.

Cu flaconul de cleon, lumina reptila moartă. Prima sa crimă. Uciderea destinată să-i ofere noua înfățișare. Înfățișare demnă de semne de întrebare. Orice semn de întrebare dispare o dată cu răspunsul. Iar motivul următoarei sale fapte urma să fie ușor de înțeles.

A tăiat cu briceagul o bucată din pielea cameleonului. S-a simțit ca un chirurg. Apoi, cu ața și acul din buzunare, (cele folosite la aranjarea sacilor) a început să-și peticească fața. În final, bucata de piele ajunsă verde i-a acoperit obrazul rănit.

Nu era nici o oglindă pentru a-și privi chipul, însă și-l imagina. Se putea vedea purtând pe obraz pielea cu solzi, așa cum își putea vedea și viitorul. Urma să fie cameleon, cel puțin prin felul de a gândi.

Adaptat

Totul s-a schimbat pentru Lovi, așa cum s-a schimbat și în ochii celorlalți. Băiețelul plângăcios s-a transformat în omul

de care Tabăra Sud avea nevoie. A lăsat văicărelile și și-a luat rolul în serios. Datorită rezultatelor de apreciat, titlul de „boboc” s-a evaporat mai rapid ca slăbiciunea afișată la început. Lovi, împreună cu Moz, au fost transferați la „munca mai calduță” din cort.

Stratul epiderm de pe chipul băiatului a atras atenția tuturor. În special Zevze a vrut să știe ce l-a apucat să-și mutilizeze infățșarea (acesta a uitat cine i-a mutilat-o primul). Inițial s-a gândit că poate a făcut-o sub influența cleonului (se pare că știa de flaconul pierdut). Lovi a ținut să menționeze că nu se va atinge de drog niciodată, iar pielea de cameleon reprezenta maturizarea.

Timpul a trecut la fel ca litrii de cleon ce mergeau spre insulele învecinate. Lovi a devenit unul dintre cei mai pricepuți lucrători. În mod surprinzător, Zevze a căpătat o oarecare admirație față de băiatul ce inițial părea sortit să moară de arma sa. Lovi a păstrat în suflet aceeași ură către Zevze, chiar dacă nu și-o exprima niciodată. O masca cu zâmbete false, de parcă monstrul nu i-a răpus ambii părinți. Aceeași ură i-o purta și lui Venis. Pe Venis îl detesta cel mai mult. Coroana sa aurie era alcătuită din cele mai crude cuțite. Cuțite ce i-au perforat trecutul copilului de cincisprezece ani.

Cu Moz se afla în cea mai bună relație. Tânărul schilodit de munca depusă mai întâi în Castelul regelui, apoi în tabăra sa, i-a ajuns cel mai de încredere om. Față de el nu existau secrete. Moz știa tot ce simțea pentru Zevze și Venis. La fel gândea și Moz, însă el și-a tras pielea de cameleon mai devreme ca Lovi (el doar la figurat).

Moz era și râul său de informații privind Regele, din care sorbea des. De la el a aflat multe despre Venis. De la modul de exprimare, idei, concepte, până la cărțile favorite. Lovi știa cât de des se delecta cu volumele din seria

„Învingătorul”. Cărți despre puterea obținută prin mijloace neagreate de mulți.

Munca depusă în cort era plăcere pentru Lovi. Curăța petale de cleame și le pregătea pentru amestecarea cu sângele onorilor. Tot acolo a învățat și rețeta cleonului, cu toate detaliile ce Venis și-ar fi dorit să rămână ascunse. Dacă ar fi reușit să o țină departe de ochii foștilor slujitori, gruparea Hav nu ar fi existat.

Gruparea Hav îi provoca deranj regelui. Pe lângă concurență, reprezenta și o sursă de conflicte soldate cu pierderi. Nu trecea o săptămâna fără altercații cu traficanții inamici. Pe lângă furturile a căror rezultate le-a simțit Lovi pe propria piele (la propriu), aceștia sabotau inclusiv bărcile lui Venis. Așa îi îngreunau transportul, creând disconfortul de care voia să scape cât mai rapid.

Pentru Lovi, Hav urma să reprezinte noul traseu în viață, pavat cu lespezi aurii. Inamicii inamicului său au reprezentat drumul către glorie.

Desigur, băiatul nu a gândit acestea când a primit permisiunea de a culege cleame pentru Tabăra Sud. Credea că misiunea înseamnă doar șansa de a călca pe meleaguri diferite de tabăra cu care s-a obișnuit. O eliberare dintr-o pușcărie poate. În nici un caz întâlnirea cu capul grupării Hav.

Capul grupării Hav

Ultimele priviri ale soarelui își luau rămas bun, fiind pătrunse de negura nopții. Vântul prindea glas cu cuvinte ușoare, simple adieri. Printre pomii pădurii din insula Dava

dansa molcom parfumul cleamelor. Cleamele cuprindeau solul ca un covor alb ce urma să fie cules pentru otrava valoroasă regelui.

Lovi și Moz stăteau în genunchi și culegeau cleamele. Lovi era deranjat de șuvițele negre de păr ajunse în ochi. Cu mâna, și-a dat părul pe spate dezvăluind mai clar pielea de cameleon de pe obrazul drept. Moz, ca ntodeauna la bustul gol, (acesta zicea că răcoarea doar îl încălzește, așa de călit este) s-a uitat atent la obrazul lui.

-Băiatu', chiar cre' că te reprezintă. Parcă ieri te smiorcăiai și acum ești aici cu mine la adunat. Departe de Tabără și Zevze ăla.

-Ce să spun, ma asemăn cu cameleonii. Gândim la fel. Răspunse Lovi rupând o alta cleama și așezând-o lângă surorile ei din cos.

La câțiva pași distanță, șerpuaia drumul făcut pentru transportul de lemne. Tropăitul cailor a început sa danseze cu urechile lor. Au făcut contact vizual în mod sincron. Moz credea că amândoi s-au gândit la același lucru, neștiind că se înșală.

Zevze a făcut clar faptul că dacă simțeau că se apropie cineva, ori fug spre tabără, ori se ascund. Lovi însă a rămas pe loc, în timp ce Moz s-a târât în spatele unui buștean dărâmat.

Lovi, în cel mai profund mod, știa că cine se apropie reprezintă o oportunitate. Nu avea habar de ce simțea aceasta. Era de parcă universul îl ruga să nu se miște, pentru a întâmpina pe oricine urma să apară.

Trăsura neagră, roasă de timp și vreme s-a arătat. Caii bătrâni și sleiți de puteri păreau că în orice moment își vor întâlni strămoșii. Ușa trăsुरii s-a deschis, trecând de ea doi solizi, iar apoi un munte de om. Cei doi purtau glugi ponosite și

nu dădeau semne ca ar fi crescut într-un mediu al iubirii. Aceștia erau paznicii muntelui de om.

Cel păzit purta blănuri ce abia îi acopereau pectoralii umflați și îmbrăcați în tatuaje sinistre. În gura ținea trabucul abia aprins. Ochii întunecați absorbeau pomii din jur. Era genul de om care nici cu cea mai înaltă actorie nu ar putea imita empatia și căldura.

Lovi îi privea cumva de jos pe cei trei ce se apropiau de el. Moz, din spatele bușteanului, a încercat să îi ofere cel mai bun sfat al său:

-Fugi, Lovi! Șopti el, e liderul grupării Hav!

Nu l-a ascultat. În schimb, a știut ce era de făcut. Trebuia să își însușească dialectul grupării Hav. A învățat dialectul de la foștii membri, care au schimbat tabăra în favoarea lui Venis. Dacă exista noroc, putea să păcălească liderul grupării.

-Ziua biuna siefule! Salută băiatul, făcând și o mică plecăciune, io ieram la miunca aici. Va pot ajiuta cu civa?

Liderul și paznicii stăteau față în față cu el. Liderul respira pe nas precum balaurii din cărțile lui Vifi Caruntul. Clar era împuns de furie. Așa furios că a fost singurul ce nu a fost surprins de obrazul peticit.

-Niu știu dacă ti-am mai vaziut până acu', da la cum vorbiesti iesti clar de al nostru. Iar dacă niu, mai binie îți tăi singhiur gatiu.

Băiatului îi era greu să mențină dialectul nemaifolosit până atunci nici în glumă. Dar trebuia să o facă. Altfel murea.

-Siunt din tabăra liu Borol. M-a tremis la cules de clemenele. Piuteti să-l întrebați dacă e.

Paznicii i-au șoptit la ureche liderului aprins de nervi. Acesta doar a dat din cap aprobator. Lovi și-a dat seama că a fost credibilă minciuna livrată. Dacă o ținea tot așa, răzbătea.

-Ni-am pierdut die labioratoru' principal. Puotecile naibii ni-au ametit da cap. Zi riepede pa unde o luam ca sa ajungiem.

Capul grupării Hav îi cerea instrucțiuni. Mai important de atât, era pierdut și voia neapărat sa găsească drumul. Lovi a mirosit șansa primită. Mireasma dulce și îmbătătoare a viitorului succes i-a pătruns nările minții. Le masa. Parfumul lui avea efectul bețișoarelor de relaxare.

-Acu', siefu! Lovi flutură mâna spre continuarea drumului șerpuit, ca omul peșterilor vrând să se facă înțeleș. Tiot în fata și ajungieti pie potieca principala!

Capul Hav se zgâia în direcția indicată, în timp ce scrumul se presăra pe blănurile maro.

Lasă scrum în urmă, precum a făcut și Zevze . Poate nu se deosebesc prea mult. De fapt, sunt trași la indigo. Amândoi și-au dedicat viața monstruozițăilor.

Cei trei s-au întors în trăsură fără să salute măcar. Caii, apăsați de povara oboselii, au început să tragă cealaltă povară. Încet, încet, trăsura a dispărut din raza vizuală a talentatului actor.

Moz s-a arătat din spatele bușteanului (doar după ce pericolul s-a depărtat de pielea sa mulată pe oase) și și-a adresat șocul:

-Ai fraierit capu' Hav? Ești dat naibii, mă jur! Eu nici să respir în fața lui n-aveam tupeu!

-L-am fraierit de două ori, zâmbi Lovi șiret, doar că a doua oară l-am condamnat la moarte.

-Cum?! Izbucni Moz.

-Exact. Am aflat ieri când eram la cules că drumu acesta duce la „pământ lihnit”.

-La ce? Facu Moz confuz, masându-și chelia.

-”Pământ lihnit”. Știu de el din prima carte a lui Vifi. Este un strat de pietriș ce după câteva secunde de când l-ai atins te înghite cu totul. Este camuflat bine, deci, dacă nu știi să îl recunoști, i-ai căzut în capcană.

-Iar capu’ Hav și restu vor ajunge la el?

-În câteva secunde ar trebui.

Lovi își mângâie mândru pielea de cameleon. Zici că recompensa un animal de companie ce a fost „băiat bun”. S-a atașat mult de ce a mai rămas din reptila ucisă.

-AJUUUUTOOORR!

Urletul înspăimântat venea de la maxim zece metri distanță. Panica se citea în el. Era strigătul rostogolit din pieptul cuiva dornic să mai apuce o zi de distrus vieți. Acesta a fost acompaniat și de alte două, la fel de înflăcărate.

-S..e se v...vor întoar...ce după...noi! se bâlbâi Moz întorcându-se la ascunzătoarea dăruită de natură. H...ai cu mine! fu...fugi!

Dar Lovi nu putea fugi. Nu fiindcă îi lipsea capabilitatea. Voia să savureze suferința celor asemenea lui Zevze. O meritau. Fiecare urlet suna precum „imnul gloriei”

Băiatul s-a mișcat încet până s-a situat în fața reușitei. Trăsura scufundată aproape complet în pământul ce nu arăta a fi primejdios îl satisfăcea. În plus, a curmat și suferința cailor.

Pe lângă cântecul pasărelelor, nici un alt sunet nu-și făcea prezența. Paznicii și liderul Hav și-au găsit sfârșitul, sufocați în pământ. Singura amintire a morții era o roată rămasă neînghițită. Un mod de a sucomba înfricoșător.

*Stați liniștiți, abia trecuți de pragul morții ce sunteți!
O să mai aveți vizitatori. Curând, Zevze și Venis vor ajunge lângă voi. Vă veți continua conflictul exact cum ați făcut în viață. O să vă jumuliți pentru eternitate.*

Invitația

Vestea morții capului Hav s-a răspândit precum grupării orfan de lider, încercând să scape de furia regelui. Venis, lipsit de inamici, a cerut să știe cui i se datorează acest fapt. Zevze i-a comunicat reușita băiatului-cameleon, iar răsplata a fost pregătită precum cleonul gata de a fi exportat. Venis l-a invitat pe Lovi la castel, pentru a cina cu eroul demn de victoria întâmpinată.

Invitația i-a fost livrată de Zevze, invidios pe câștigul fostului neadaptat. A venit într-un plic auriu, cu sigiliul regatului Venis. Cleama albă prinsă de plic asigura virginitatea conținutului, ce putea fi citit doar de ochii lui Lovi. Pe lângă mulțumirile oneste, scrisoarea comunica și posibilitatea băiatului de a fi însoțit la castel și de un prieten drag.

Chiar dacă Zevze s-a mai apropiat de Lovi (cel puțin așa credea barbarul ce i-a răpus părinții cu sânge bocnă), știa că Moz va fi însoțitorul ales. Așa a și fost.

În seara primirii veștii, Lovi și Moz s-au urcat în trăsură luxoasă ce îi transporta la castel. Tabăra Sud a privit invidioasă bogăția în care s-au suit cei doi și a devenit clar pentru Lovi că, dacă se vor mai întoarce la ei, sigur vor avea probleme. Pe când „bobocii” peticeau în frig, ei doi sorbeau sucuri din fructe nemaivăzute de restul.

Înainte de plecare, Lovi a ținut să îi lase un dar lui Zevze. În acest sens, a pătruns pe ascuns în cortul lui și i-a înlocuit doza de cleon din seara respectivă. Zevze, iubitor înrăit al drogului, nu lăsa ca întunericul să încoroneze cerul fără să se delecteze cu substanța. În flaconul înlocuit, nu se odihnea doar drogul, ci și otrava.

Lovi a învățat pe de rost rețeta cleonului și a pregătit singur doza modificată, pentru a avea pe lângă efectul psihedelic, unul letal.

Sper să te distrezi, Zevze. E marfă bună, lucrată de mâna ce atâta timp a vrut să te sugrume. Ucigaș de părinți, știu că ești mort după cleon. Chiar mort o să fii!

Lovi se scălda în lumina lunii, văzută din trăsură. Părul negru și dat pe spate cu apă, era curat după mult timp. Ochii verzi ca pielea solzoasa de pe obraz erau înfolați în căldura succesului. Pe aceeași bancheta, foarte comodă, dormea Moz. Ca ntotdeauna, era la bustul gol și cu piciorul a răsturnat din greșeală un pahar de suc. Oricum nu ei strângeau. Ei doar se relaxau.

În tot acest timp, Venis își săruta cu trufie coroana de aur, iar Zevze se îneca cu vomă în cortul ce îl izola de salvarea celorlați.

Cina cu coroana

Ceasul ticăia anost, făcând așteptarea nesfârșită. Lovi își închipuia că ticăitul orologiului este sincron cu cel al inimii din piept. Nu era așa, inima bătea mult mai rapid. Lovea acerb în piept și se agita, de parcă făcea sport. În acest caz, emoțiile erau antrenorul ei.

Stătea de mult timp în coridor, în dreptul ușii opulente. Lângă el era paznicul îndatorat să anunțe când putea trece pragul încăperii în care Venis îl aștepta. Paznicul, mai inert precum stâlpii aurii și statuile din marmură, îi arunca priviri invidioase.

Ar vrea el să cineze cu șefu'. Vrea să stea la masa lui măcar o dată. Toată ziua îl păzește și probabil nu a primit nici un salut de la rege, gândi Lovi.

Băiatul a primit haine elegante. O cămașă albă din material fin și pantaloni negri de stofă. Părul, uns cu gel, era țepăn dat pe spate, având luciul pierdut în Tabăra Sud. Servitorii ce s-au ocupat de aranjarea lui au insistat să facă ceva în privința „chestii de pe obraz”. Dar Lovi a susținut că pielea cameleonului face parte din el, în egală măsură ca mâinile și picioarele. Nu au putut să îl convingă cu nimic.

Ușa s-a deschis, iar Lovi s-a trezit dintr-o reverie profundă. A întâmpinat alt paznic, îmbrăcat la fel ca celălalt, ce l-a măsurat din ochi. Apoi, s-a întors și a gesticulat cu mâna la fața lui, ceea ce băiatul a socotit a fi „Nu, regele meu, nu este cleonat”.

-Poți intra! i-a zis rece paznicul. Dacă n-ai bunele maniere la tine, nu mai ieși viu.

Garda s-a alăturat celui alt, dezvăluind camera în care Lovi și regele aveau să cineze. Era foarte spațioasă, cu pereți aurii, podea ce lucea ajutată de candelabru elegant. În centru se găsea masa ornată frumos și însoțită de două scaune în capete opuse.

La capătul ei era Venis. Părul lung și blond trecea de umerii acoperiți de hainele regale. Ochii albaștri ca cerul senin arătau plictisiți, iar buzele subțiri se umezeau cu vinul din pocal. Coroana aurie privea totul în jur, cu ajutorul ochilor ei: pietrele prețioase.

Pare foarte grea. Oare îi e greu să o susțină pe cap? Dacă ar scăpa-o, ar fisura pământul? Nu, cred că omul încredințat să o poarte deține greutatea.

Lovi păși înăuntru. Încerca să arate confident, chiar dacă era greu. Ochii albaștri îl cântăreau, încercând să treacă de

obrazul ornat. Venis nu arăta deloc impresionat. Ba chiar dezgustat.

Băiatul a luat loc pe scaunul roșu aprins. Cei doi au făcut contact vizual, iar Lovi a sfâșiat liniștea:

-Numele meu este Lovi. Sunt onorat să cinez alături de măreția dumneavoastră, rege Venis. Conducător al Regatului Venis și sânge din sânge cu ultimii susținători ai Coroanei Lugubre.

Lovi a vorbit cu încredere, lăsând aroma dulce a respectului.

-Da da, eu sunt, răspunse plictisit regele. Să trecem la subiect. Ești doar un alt șobolan din Tabăra Sud. Dar, față de ceilalți, ai făcut ceva mai mult. Ai răpus Capul Hav. De aceea, moralitatea mi-a cerut să te invit aici.

-Vă mulțumesc sincer, rege. Totuși, țin să vă spun că sunt mai mult decât credeți. Nu sunt un simplu golan ce fabrică droguri. Sunt citit, iar cultura mă separă de ceilalți.

Intre timp, ospătarul a intrat pentru a aduce bucatele. Două farfurii cu friptură în sânge au ajuns la fiecare. De asemenea, paharul băiatului s-a încărcat cu suc de fructe.

-Mă amuzi, băiatule. Ce cultură poți avea tu? Despre bățai, beții, furturi? Îl ironiza regele.

Băiatul s-a așteptat la aceasta. Dar aparențele înșală. A venit pregătit.

-Rege Venis, am putea conversa toată seara pe teme alese. Am digerat multe cărți. Începând cu Vifi Caruntul...

Atunci, Venis se opri din sorbit, curios. În sfârșit i-a atras atenția cu ceva.

-Până la Ovy, cu seria sa intitulată „Învingătorul”.

Venis aproape se înecă cu vin. I s-au mărit ochii, afișând cea mai sinceră uimire. Apoi, un zâmbet ușor i s-a conturat pe chip.

-Ai citit „Învingătorul”. Interesant. Sunt cărțile mele de suflet. Cum ți s-au părut?

Regele începu să-și taie friptura, la fel ca Lovi. Venis tăia cu repeziciune așteptând răspunsul. Se pare ca avea ce discuta. Nu a mai întâlnit pe nimeni care să citească Ovy.

Lovi a citit puțin din prima carte „Învingătorul” exact în ziua când a primit invitația. Aflase de iubirea purtată de Venis pentru seria respectivă de la Moz. Imediat, a pătruns în cortul cu obiecte prădate din sate și a căutat-o până a găsit-o. Chiar s-a pregătit pentru cină.

-Ovy este un maestru al politicii, neînțeles de mulți, zise Lovi după ce înghiți o felie din friptură. Ideile sale reprezintă suportul unui rege bun. Îmi place cum a spus în al doilea capitol: „Țelul iartă...”

-Mijloacele”, îl întrerupse Venis entuziasmat. Sclipea de fascinație și Lovi i-a zâmbit și el.

-”Dacă vrei putere, trebuie să fii gata de a călca și cel mai inocent cadavru.

-Fiindcă succesul îl va bucura și pe cel mort” îl completă regele. Este citatul meu favorit. Mă gândesc să îl scrijelesc în coroană.

-Ar arăta minunat. Așa cum ar fi minunat și să scrieți o carte despre viața dumneavoastră. Ar putea fi continuarea seriei „Învingătorul”.

Venis aproape roși și își coborî privirea. Complimentul l-a uns pe suflet.

-Eh...ce sa spun...toate la timpul lor. Mulțumesc oricum. Am crezut că voi avea parte de un nătărău oarecare, lipsit de cultură și dornic doar sa mănânce vorace până la refuz. Dar bag de seamă că într-adevăr ești mai mult decât pari. Ești un om inteligent.

Discuția celor doi a continuat cu citate și momente din seria iubită de rege (chipurile și de Lovi). Băiatul a ajuns rapid la inima lui, fix cum și-a propus. Aproximarea de rege făcea parte din planul întocmit cu puțin timp în urmă. Dacă rămânea cameleon până la finalul serii, totul decurgea bine.

-Fiindcă m-ați poftit la castel și m-ați servit cu preparate delicioase, țin să vă ofer la rândul meu un dar.

Lovi se scotoci prin buzunar și scoase o hârtie galbenă împăturită. Pe ea erau așternute litere cu aspect frumos, ca niște domnișoare atrăgătoare.

Venis primi foaia și citi conținutul. La final, căscă gura. Așa de tare și-a depărtat maxilarul, că Lovi a zis că și-l va rupe.

-Tu...tu..ai reușit...să...

-Da, rege, am îmbunătățit rețeta Cleonului. Acum este de două ori mai adictiv și mai potent.

Băiatul, priceput la chimie, a îmbunătățit rețeta cleonului din pură plictiseală. În nopțile străine somnului a găsit o metodă de a face din cleon „ceva marfă rău de tot”.

-Lovi, tu vei rămâne la castel. Vei fi cinstit și vom realiza împreună lucruri mărețe. Te-am subestimat profund și îmi cer iertare. Eu, regele Venis, îmi cer iertare.

-Nu este nevoie, rege.

-Dar, spune-mi te rog, care este povestea pielii de cameleon?

Lovi se lăsă pe spate, sătul de mâncare și împlinit.

-Mă bucur că m-ați întrebat.

Pregătirea

Castelul s-a transformat în acoperișul celor doi băieți, Lovi și Moz. Inițial, regele a cerut ca Moz să-și găsească drumul către Tabăra Sud, însă Lovi l-a convins ca de dragul său să îl țină lângă el.

Într-o noapte (demult visată când pleoapele anunțau stingerea, dar și când era treaz) Lovi s-a pregătit pentru lovitura de grație. Lovitura adâncă și suculentă. Cea fără de care se înstrăina de liniște.

Unul dintre paznici a adormit sprijinit de cel mai incomod pat, peretele holului ce ducea la Sala Tronului. Lovi, mai silențios ca discursul surdomușilor, i-a furat cheia de la brâu paznicului. Era cheia a cărei perechi, broasca ușii, permitea accesul în Sala Tronului.

În următoarea seară (din fericire nimeni nu a observat dispariția cheii), băiatul a fost invitat pentru a doua oară la cina Venisiană. Totul s-a petrecut fix cum s-a așteptat el.

Înainte să facă prezența în Camera Ospățului, acesta s-a furișat înspre Sala Tronului. Spre norocul său, nimeni nu stătea de gardă la acea oră, căci paznicul s-a mutat către ușa în spatele căreia stătea Venis.

Lovi ținea în cârcă un sac simplu, în care era ceva prețios. Era pelerina confecționată la comandă, de către stilistul castelului. Haina nu îl face pe om, dar are ea folosul ei.

A pășit în Sala Tronului, ținând odihnită de umăr lopata veche găsită în curte. Graba îi oferea energie, darul ideal în momente cruciale ca acesta.

După ce și-a terminat treaba, fruntea sa îngropată în broboane de sudoare a apărut în fața regelui Venis. În fața

noului adversar în luptă. Cel ce trebuia să înfrunte cameleonul însetat de răzbunare...și nu doar atât.

Confruntarea

Masa întinsă susținea bucate alese. Cina regală era fluviul opulenței servită din vesela scumpă. Aburi îmbietori se despărțeau de farfuriile pline, precum sufletul sucombatului de corp. Imaginea Camerei Ospățului nu se asorta cu atmosfera oamenilor găzduiți. Mâncarea gustoasă avea să se răcească, potrivitându-se mai mult cu pereți mucegăiți. Nimeni nu voia să mănânce, căci soarta le-a promis hrana amară sau dulce a luptei.

Un singur scaun era ocupat, de către regele consternat. La intrare, băiatul de cincisprezece ani plănuia să-și depășească vârsta în acea seară. În mâna dreaptă ținea pumnalul, al cărui fost proprietar, Zevze, s-a dus. Confidența lui Lovi era coroborată de ideea răzbunării.

-Jegos mic ce ești...asta ai așteptat, vorbi printre dinți Venis, ai vrut să te apropii de mine pentru a mă provoca la luptă.

-Confruntarea noastră va decide multe, rege. Pregătește-ți arma și să ne duelăm.

Lovi îndreptă amenințător arma spre Venis, care zâmbea viclean. Și-a strecurat mâna sub masă și, ca un magician, a făcut să apară sabia regală. Sabia avea tăișul lihnit.

-Gărzi! Vocea regelui răsună în hol, nimeni nu intervine! Nici nu aveți de ce. Am scăldat podele în sânge mai încins ca a lui.

Gărzile, spectatorii ce urmăreau scena din hol, dat fiind ușa deschisă, au făcut cale întorsă. Doar Lovi și Venis mai se auzeau vorbind.

Venis s-a ridicat de pe scaun, urmărindu-și reflecția în tăișul săbii. Arma reflecta o armă și mai mare.

-Ne vedem pe partea cealaltă!

Cuvintele băiatului au șuierat aprig, iar șuvițele negre de păr îi intrau în ochi. A sosit timpul să-și manifeste ura și ceasul inamicului a sunat.

Lovi, spre surprinderea dușmanului, a rupt-o la fugă de-a lungul coridorului. Venis zâmbi larg, dezvăluind gingii sănătoase. I-a picat în capcană. Și-a subestimat adversarul.

-Fugi cât vrei! Nu e cale de întors! Capul tău va ține lipită de frunte rețeta cleonului.

Lovi auzi tot, cu o intensitate mai mică pe parcurs. Fugea prin castel. Dar nu fugea fără destinație. Știa unde trebuia să ajungă. A știut-o încă de când și-a însușit pielea camelonului. Regele era pe urmele sale, bănuind încotro se îndreaptă.

Tânărul luptător era la Sala Tronului. Ușa încuiată tot de el cerea o cheie. A scos-o din buzunarul halatului negru. Cheia a cunoscut broasca, iar întoarcerea ei a deschis ușa înaltă până la tavan. Lovi a intrat și a încuiat-o în urma sa. Mai avea doar câteva detalii de rezolvat.

Venis a mers agale până la ușa blocată și, cu sabia a început să o zgârie amenințător. Credea că înfige teama în adversar, însă nu știa că lui trebuia să îi fie frică.

-O ușă închisă nu îmi stă în drum! Am doborât altfel de uși pentru a ajunge să încui dușmanii. Știi și tu! Doar ai citit „Învingătorul”.

De unde s-a ascuns, Lovi auzea loviturile în lemnul rezistent. Era conștient de forța Venisiană capabilă să doboare

„zidul” dintre ei doi. După câteva minute, Venis a spart ușa și a pătruns.

Sala Tronului avea o lungime mare. Pereții îmbrăcați în tablouri frumoase arătau splendori. În capăt, stătea admirabil tronul. Tronul decorat cu pietre prețioase de toate culorile. La marginile încăperii era pământ umed. Din el se ridicau clemele albe. Flori parfumate nu prea înalte, ce dădeau aspectul unei grădini.

Podeaua ce ducea la tron nu era acoperită de flori și lucea plăcut. Pantofii ce o călcau scârțâiau la atingerea ei. Venis înainta prudent, surprins de absența băiatului. După câteva secunde, valul de satisfacție l-a lovit. A fost ca un pahar de apă rece în caniculă.

Din spatele tronului, vârful de pantof negru părise ascunzătoarea. L-a găsit. Mai rămânea doar să aplice lovitura de grație. Aștepta din tot sufletul ochii reci și șocați ai băiatului și gura transformată într-o cascadă de sânge.

-Deci te ascunzi...așa cum ți-ai ascuns și intențiile când ai trecut de poarta castelului. Dar știi cum e...totul iese la IVEALĂ!

Cu acel urlet, Venis sări în spatele ascunzătorii fluturând sabia. Nimic uman. Doar un pantof lipsit de stăpân. A picat în capcana copilului. Dar când a realizat, pumnalul murdar deja i-a găurit spatele. L-a străpuns adânc, lama înroșită ca atunci când a fost făurită stropea solul.

Regele și-a întors capul, iar după umăr a văzut învingătorul. Lovi avea chipul însetat de sânge. A văzut multe astfel de fețe, dar expresia sa le depășea pe toate.

Ce l-a surprins mai tare a fost vestimentația băiatului și ce se afla în spatele său. Lovi purta un halat cu glugă brodat cu cleme. Era tot acoperit de florile albe. În colțul sălii, era o groapă săpată destul de adânc. Groapa avea forma lui Lovi

întins pe burtă. A fost săpată cât sa încapă în ea și să se camufleze cu ajutorul hainei.

Venis a fost cuprins de amețală și, în mod surprinzător, de o oarecare admirație. Era pe moarte și vlaga își lua la revedere, însă tactica băiatului l-a impresionat. Cu vocea slăbită și abia ținându-se pe picioare, acesta a spus:

-Ești...un...cameleon.

-Cameleom. L-a contrazis Lovi.

Apoi, regele s-a prăbușit dându-și ultima suflare. Lovi a însemnat sfârșitul poveștii sale scrisă în aur. Adio viață luxoasă, adio victorii, adio trufie, adio coroană. Conform codului regal, cine îl înfrângea în luptă devenea purtătorul coroanei.

Cameleom

Era cald. Căldură confortabilă însoțită de parfumul cleamelor. Hainele ușoare îi mângâiau pielea curată și îngrijită. Pocalul din mână conținea suc aromat. Suc din fructe accesibile unui număr redus de oameni. Tronul comod se simțea ca patul după munca obositoare. Coroana de pe cap nu-l deranja. Mereu și-a închipuit că simbolul regelui este ceva greu, deranjant, însă a fost concepută cât să nu creeze probleme.

Lovi era regele Regatului Cameleom. Toată lumea a aflat și toată lumea i se supunea. Toată averea lui Venis a ajuns în mâinile sale, în timp ce corpul neînsuflețit conversa cu viermii.

Lovi își mângâia mândru pielea de cameleon atașată obrazului și ușa Sălii Tronului s-a deschis. Era Moz. Îmbrăcat

modest și cu mersul lipsit de orice eleganță. Același Moz pe care l-a cunoscut când era „boboc” în Tabăra Sud.

Moz a ajuns la tronul ocupat. Pe chip i se citea lipsa grijiilor și fericirea. Arăta de parcă dorea să ofere o veste bună.

-Mă bucur pentru reușita ta, Lovi...

-Cameleom. Mi se spune Cameleom, l-a întrerupt băiatul.

Moz a râs puternic și a continuat:

-Cum spui tu, Cameleomule. În fine. Te-ai gândit la schimbările ce pot fi făcute în calitate de rege? În sfârșit, cineva va opri fabricarea drogurilor, crimele și satele prădate.

Lovi a inspirat adânc, expirând cu aceeași putere.

-Nu am de ce sa fac o astfel de schimbare, Moz. Am câștigat afacerea lui Venis care aduce câștig mare. Totul merge ca pe roate. De ce să se ducă totul?

Zâmbetul lui Moz pieri. Era derutat de cele auzite, iar mai apoi consternat.

-Cum adică? Vrei să continui ce a început monstru' ăla? Din cauza lui au murit ai tăi! Zevze i-a ucis la comanda lui!

-Părinții mei nu au purtat culorile potrivite la momentul potrivit. Greșeala lor.

Pentru prima oară, Moz i-a citit aroganța în privire și lipsa de compasiune. Arăta schimbat total. Nu mai era prietenul cunoscut cândva.

-Nu poți face asta! Vei nenoroci vieți! Eu nu te susțin cu nimica. Mă jur pe tot!

Moz aproape plângea.

-Păcat. Ce ar fi să-ți pun o întrebare cunoscută.

După cele zise, Lovi s-a ridicat de pe tron și a scos sabia din teacă. Vârful lamei s-a apropiat de pieptul prietenului.

-Ce vrei să întrebi? Șopti Moz îngrijorat.

-Ești cu noi sau mori?

Moz izbucni în lacrimi. Nu mai putea da același răspuns. Se pare ca și-a ales soarta. A ales cu inima care încă bătea.

Așa, Cameleomul a devenit cel mai mare traficant de droguri din lume. Un purtător al coroanei, al bogăției, al renumelui și al pielii de cameleon.